

Neale donald walsch og det nye gudsportrettet

Han påstår å ha snakket med Gud i snart femten år. Den amerikanske forfatteren Neale Donald Walsch har skrevet ned sine samtaler og utgitt dem på 37 språk. I dette personlige intervjuet forklarer han hva slags "Gud" han snakker med og forklarer hva "Oneness" - enhet - egentlig betyr.

Forfatter og journalist Kristin Flood har fulgt Walsch på nært hold i ti år. Han skrev forordet i boken hennes 'Amor Fati, om å elske sin skjebne' (Cappelen, 2001). Nylig var han gjest hjemme hos henne i Venezia der hun bor.

Venezia

Det var i 1998 at jeg fikk anbefalt av en venn å lese en bok som nylig var utgitt, 'Conversations with God'. Jeg var selv i en vanskelig periode av mitt liv og boken ga meg håp og ny styrke. Kort tid senere kom forfatteren til Oslo og jeg meldte meg på hans weekendworkshop i Håndverkeren. Seminaret rørte meg dypt. Særlig én setning satte spor: 'There is another way', det finnes en annen måte - å gjøre ting på, å leve mitt liv på. Da kurset var over gikk jeg frem til Walsch og spurte om han på sin Europaturné også skulle undervise i Italia, der jeg hadde bodd de siste årene. Jeg ville gjerne oppleve ham igjen. Han så vennlig på meg og ristet på hodet. Men så la han til at han imidlertid skulle på ferie med sin kone til et sted der han ikke kjente noen - Venezia. Akkurat der jeg bodde. Han takket ja til tilbudet mitt om å være hans guide i byen og ti dager senere vandret vi omkring i de smale smugene og over de små broene. Det var da jeg i fortrolighet luftet min idé om å skrive en bok inspirert av André Bjerkes dikt 'Amor Fati'. - Don't think too much about it. Ikke tenk så mye, sa han. - Husk skomerket NIKEs slagord: 'Just do it'.

Denne lille setningen ga meg mot til å ta ut alle sparepengene mine fra banken og investere dem i ett års arbeid med manuskriptet, som senere ble utgitt på Cappelens forlag. Det første opplaget ble utsolgt i løpet av de to første månedene og boken ble rangert som nr. 2 på Dagbladets bestsellerliste over livsstilsbøker.

Senere fulgte jeg Neale Donald Walsch flere steder i Europa der han holdt workshop og foredrag. Nylig var han i Italia, denne gangen gjest hos meg, før han dro videre på turné til Ukraina, London, Praha og på kryss og tvers i Tyskland. Store deler av året reiser han rundt om på kloden for å møte sine lesere. Av tusenvis får han høre det samme: hvordan hans samtaler med Gud har forvandlet deres liv. I fjor ble spillefilmen 'Conversations with God - the movie', vist på kino i en rekke land og Walsch var også en av deltakerne i suksessfilmen 'The Secret'. I løpet av et drøyt tiår har forfatteren blitt et åndelig og kommersielt fenomen.

Gud er liv

- Hva slags gud er det egentlig du har snakket med i disse årene?

- Den eneste som finnes. Den samme som alle snakker med. Ordet 'gud' er blitt misforstått. Derfor er det ofte misbrukt. Jeg liker ikke å være forutsigbar, men jeg mener at Gud er kjærlighet. Og liv. Liv er Gud. Så den jeg har snakket med i disse årene er den delen av evigheten

som vi kaller 'guddommelig visdom', 'guddommelig kjærlighet' eller 'livet'. Det jeg vet helt sikkert er at den jeg har snakket med aldri har vært verken sint, aggressiv eller straffende. Derimot er stemmen mild, god, vennlig, søt, omsorgsfull, aksepterende og oppbyggende.

- Er den knyttet til det noen kaller intuisjon?

- Ja, men også til såkalte tilfeldigheter, til aha-opplevelser og brillante idéer eller gyldne glimt som plutselig dukker opp i bevisstheten når vi går nedover gaten eller står i dusjen. Intuisjon er kreativitet. Jeg tror at stemmen jeg hører er forbundet med det aspektet i livet vi kaller 'det skapende', med andre ord den spesielle flyten vi iblant opplever som bringer nye, friske tanker og idéer opp i hodet, den energistrømmen som plutselig får oss til å tenke nye tanker om gamle ting, altså se gamle ting i et helt nytt og verdifullt perspektiv.

- Så hvis jeg prøver selv å lytte etter denne stemmen, hvordan kan jeg vite at det jeg 'hører' ikke er min egen fantasi?

- Det er din fantasi. Gud er din mest sofistikerte fantasi. Nettopp dette er problemet; folk prøver å adskille seg selv fra Gud ved å tvile på om det de hører er dem selv eller Gud. Men det er ingen forskjell. Gud er jo deg. Dette er hele poenget. Du tror denne stemmen bare er deg. Og det er riktig. Det er bare deg. Men du er ikke bare. Du er enorm, gigantisk. Du er alt det som kan inkluderes i ordet Gud. Alt. Og det er nettopp denne ideen, denne tanken, som mange mennesker har svært vanskelig for å akseptere. Jeg sier til meg selv at dette er bare meg, men slik jeg ser det, inkluderer 'meg' også Gud.

- Dette høres veldig stort ut...

- I og med at Gud inkluderer alt, fra svart til hvitt, fra høyt til lavt, er det opp til oss å velge hva i dette enome spekteret vi ønsker å virkeliggjøre og uttrykke, med andre ord, hva vi ønsker å vise, stå for, si og gjøre. Vil vi være på parti med det vi kaller det gode eller det onde? Hvilken del av virkeligheten er det vi ønsker å få frem i oss selv, hva ønsker vi å uttrykke overfor andre, overfor omgivelsene våre, overfor menneskeheten, overfor verden? Hver eneste én av oss står overfor dette valget. Og vi velger selv om vi tror vi ikke velger: i hvert eneste øyeblikk av vårt liv viser vi hva vi har valgt, gjennom vår oppførsel, våre tanker og ord.

- Hva med ønskedrømmer, de må kanskje ikke forveksles med Gud?

- Hvis Gud ikke er våre ønskedrømmer, hva er de ellers?

En stemme i rommet

- Dine samtaler med Gud har vart i mer enn ti år. Hvordan oppsto den aller første samtalen?

- Det var midt på natten. Klokken var tjue minutter over fire. Jeg gikk hvileløst rundt i leiligheten min, sint og frustrert fordi ingenting i livet mitt fungerte. Så satte jeg meg ned i sofaen, tok opp en kladdebok fra bordet og begynte å skrive ned en serie frustrerte spørsmål: Hva skal til for å få livet til å fungere? Hva har jeg gjort som fortjener å streve så hardt? Så plutselig hørte jeg en stemme. Først var den utenfor meg selv, i rommet, over den høyre skulderen min. Så beveget den seg langsomt herfra og inn i mitt sinn, inn i hodet mitt. Og her har den vært siden da. Når jeg har et spørsmål om livet som jeg synes er viktig, er stemmen der umiddelbart. Poenget er ikke lenger om stemmen er der eller ei, men om jeg er villig til å lytte til den og følge rådene. Noe jeg burde gjøre oftere. Når jeg ikke vil høre er det vanligvis fordi jeg får et svar som en del av meg ikke liker eller forventer. Det kreves mot og indre styrke for, til enhver tid, å gjøre det vi innerst inne vet er det beste for oss. Det gjelder i små situasjoner, som for eksempel om vi skal spise det

kakestykket eller ei, til store avgjørelser, som hvor skal vi bo, hvem vi skal flytte sammen med, osv. Alle valgene er viktige, men det jeg har observert er hvor vanskelig det er for de aller fleste av oss å lytte til det vår innerste følelse forteller.

- Det virker som om det var lett for deg å lytte til stemmen?

- Det var lett å lytte til det stemmen sa om generelle aspekter i livet, om livsvisdom, om universelle, menneskelige spørsmål. Langt vanskeligere var det å lytte til de tingene stemmen sa om mitt private liv. Det er grunnen til at jeg skjønner hvor vanskelig det er for alle mennesker å leve i samsvar med ens egen indre stemme, med ens egen intuisjon. Utfordringene ser små ut og ligger gjemt i det daglige livet: Skal jeg ta et glass til? Skal jeg si det jeg mener til min kone? Kan jeg være helt ærlig i denne jobbsituasjonen? Skal jeg ta denne røyken? Skal jeg flørte med henne eller ikke? Det er her vi blir utfordret. Hvertfall jeg. Jeg ser hvor lett det er å gi etter, hvor lett det er å la meg forføre til å velge det middelmådige snarere enn å stille mot, å strebe mot det beste i meg selv.

- Men genistreken du gjorde var altså å skrive ned det som skjedde?

- Det var slett ikke meningen. Jeg var kun fasinert av det som hendte den natten og de følgende nettene. Jeg ønsket å forevige episodene. Jeg ville ikke glemme og miste det som skjedde. Derfor skrev jeg det ned. Jeg tenkte aldri, ikke et sekund, på at det engang skulle kunne bli trykket i en bok. Men en natt, midt i dialogen, sa plutselig stemmen at dette en dag ville bli en bok. Derfor, og først og fremst for å teste ut om det stemmen sa til meg ville stemme, sendte jeg, etter noen uker, materialet til et forlag. Jeg visste at et forlag får hundrevis av manus hver eneste uke og hvor vanskelig det er å få utgitt en bok. Derfor syntes jeg dette var en god test. Allerede 7-8 uker etter at jeg hadde levert manuskriptet sa de ja til å trykke det. Vi signerte kontrakten og forlaget bestemte at boken skulle publiseres i såkalt 'fast track'. Tre-fire måneder senere var den i handelen og etter 4-5 uker var den en bestseller. Og den selger fortsatt.

Talentene er kanalen

- Du hadde imidlertid jobbet som journalist tidligere og hadde allerede et forhold til det å skrive?

- Ja, skrivningen var mitt verktøy. Jeg tror at Gud bruker våre talenter eller evner vi har trent opp til å kommunisere med oss. Både med kjente skikkelser som Mozart og Michelangelo, men også med alminnelige mennesker. Gud snakker til oss gjennom det verktøyet vi føler oss mest bekvemme med.

- Hadde du også et forhold til den åndelige verden?

- Ja, absolutt. Helt siden jeg var liten gutt har jeg vært utrolig nysgjerrig på hva livet og døden egentlig er. Og jeg hadde en dyp kjærlighet - jeg aner ikke hvor den kom fra, kanskje fra min mor - overfor Gud. Så lenge jeg kan huske har jeg villet finne ut mer, om tilværelsen, om hvorfor folk oppfører seg slik de gjør.

- Har du møtt mange som spør seg selv om det samme?

- Ja, mange. Men ikke mange som kan svare.

- Ble du overrasket da boken ble en bestseller?

- På et plan ble jeg sjokkert over at noen i det hele tatt ville kjøpe en slik bok og anbefale den til andre. Det var også et sjokk fordi jeg nå måtte stå til ansvar for det jeg hadde skrevet. Jeg begynte å motta hundrevis av brev fra hele verden som fortalte at boken hadde gjort dypt inntrykk, at den hadde blitt deres nye bibel, at den hadde snudd opp-ned på deres forhold til livet og virkeligheten. Det sterkeste for meg var at så mange mennesker hadde tatt boken på alvor. Idag er det ikke så sjokkerende fordi jeg forstår mer. Blant annet forstår jeg at mine samtaler med Gud ikke var ment å være kun for meg, men at budskapene som ligger i bøkene var ment for hele verden. Jeg ble bare brukt som en formidler, som et instrument. Og jeg er sikker på at bøkene vil leve lenge, hvertfall femti, hundre, kanskje to hundre år etter at jeg har forsvunnet.

- Betyr det at du tidlig skjønnte at 'Conversations with God' ikke bare var én enkelt bok?

- Den første beskjeden jeg fikk var at det skulle være tre bøker. Men da de tre bøkene var ferdig, skrev jeg en fjerde bok helt spontant. Jeg hadde fått så mange spørsmål fra leserne om hvordan denne spesielle dialogen hadde påvirket mitt eget liv, og jeg ville gjerne svare. Derfor ble den fjerde boken en personlig biografi om mitt liv og en fortelling om hvordan man kan ha et nært forhold til Gud. Jeg kalte den 'Friendship with God'. Da jeg var ferdig var det fortsatt spørsmål igjen, bl.a. om hvordan man utvikler en relasjon til å bli et dypere forhold, et slags ekteskap, et samhold. Da ble jeg fortalt, av stemmen, at forholdet til Gud utvikler seg på samme måte som forholdet til mennesker, trinn for trinn. Det begynner med en samtale. Hvis den går bra, utvikles den til et vennskap. Hvis vennskapet går bra utvikles dette til et dypere forhold, til det vi kan beskrive som en opplevelse av enhet og samhold. Dermed skrev jeg min femte bok, 'Communion with God', der de to stemmene, min og Guds forenes i én stemme som beskriver menneskehetens ti illusjoner og livets kosmologi.

- Så nå begynte dialog-formen å forandre seg?

- Ikke bare formen. For hver bok ble innholdet mer og mer detaljert og raffinert. Hvis den femte boken hadde blitt trykket først hadde den trolig ikke solgt, fordi den krever mer av leseren.

Twin Towers

- Og deretter skrev du en kommentar til dramaet som skjedde 11. september?

- Ja, den boken var også et resultat av spørsmålene jeg fikk: 'Hvordan stemmer 11.september med det kartet du har beskrevet i de fem foregående bøkene?' Dessuten var jeg selv dypt sjokkert og spurte meg selv om akkurat det samme. Dermed skrev jeg en ny bok 'The new revelations' som setter hendelsen inn i en større sammenheng og forklarer hvordan noe slikt kunne skje.

- Hva sa Gud om 11. september?

- Stemmen fokuserte primært på forholdene før og etter terrorangrepet, altså på hvilken type adferd som hadde forårsaket hendelsen og som har forårsaket lignende hendelser opp gjennom historien. Poenget er at menneskeheten i århundrer har hatt en tendens til å angripe seg selv og skade seg selv. Det viktigste spørsmålet som ble besvart i boken er 'Hvorfor vi gjør dette?' Og svaret er ganske enkelt: Vi fortsetter å gjøre det fordi vi er overbevist om to ting: En, at livet handler om overlevelse. Som betyr at av frykt for ikke å overleve angriper vi og kaller det forsvar. Når vi skjønner at det å overleve ikke er det viktigste, behøver vi ikke forsvare oss lenger. Den andre misforståelsen er vår idé om at vi er separate, adskilte individer. Sannheten er at vi er forbundet.

- Hva mener du med det?

- Jeg mener at vi, du, jeg og alle oss er forbundet med alt og alle. Jeg mener at universet egentlig er én eneste ting. Alt du ser er én ting som er delt inn i hundretusner av ulike former og uttrykk. Alt som eksisterer springer ut ifra det samme selv om de har forskjellige former, sammensetninger, vibrasjoner og frekvenser.

- Hvordan kan vi forstå dette når det vi ser rundt oss faktisk er separate objekter eller former?

- På samme måte som vi ser at fingrene våre er separate, men at de tilhører samme kropp. Det er ikke så vanskelig. Øret mitt ser helt annerledes ut enn foten mitt, men de tilhører samme kropp. Jeg ser annerledes ut enn treet der borte, men vi tilhører den samme 'kroppen', som kan kalles Guds kropp, eller som noen kaller Jesu' legeme. Du og jeg er to ulike former som springer ut av det samme. Hvis vi virkelig hadde forstått at vi er ulike deler av én enhet, så ville vi ha behandlet hverandre på en annen måte enn hva vi gjør idag. Bare denne ene idéen, idéen om enhet, ville revolusjonere tilværelsen på hele planeten. Min livsoppgave er dette: å bringe enhetsidéen frem i bevisstheten hos så mange mennesker som mulig. Som betyr å arbeide for å få slutt på 'separasjonsteologien', den som i århundrer har fortalt oss at vi er adskilt fra hverandre. Og at vi er adskilt fra Gud. Alle religioner som eksisterer idag har føret oss med idéen om at Gud er der oppe og vi er her nede. Vi kan se opp til Gud og be til Gud, og hvis han er 'i humør til det' vil våre bønner bli hørt. Denne idéen har satt dype spor i alle kulturer, så dype at vi har bygget opp samfunn og politiske, sosiale systemer basert på idéen om at vi er adskilt. Det er sant at du sitter der borte og jeg sitter her, men det er ikke sant at vi er adskilt. Sannheten er at vi er ulike aspekter av nøyaktig det samme, det eneste som finnes, Livet eller Gud.

Vi ser det vi tror

- Kanskje tror vi dette fordi vi bare vil tro på det vi ser?

- Vi er vant til å tenke at vi tror på det vi ser, men Gud sier at vi ser det vi tror på. At hvis vi tror på noe, begynner vi å se det. Det betyr at hvis vi begynner å tro at alt er én enhet, begynner vi å se dette.

- Mange åndelige læremestere har sagt dette opp gjennom tidene, at alt er Ett. Kan du være mer detaljert?

- Som jeg nevnte er vi et lokalt, individuelt uttrykk for en universell virkelighet som jeg kaller Gud. Universet uttrykker seg i lokale små enheter, som deg og meg, treet der borte, stolen, bordet etc, hver eneste ting vi ser. På samme måte som for den materielle, ytre verden, kan vi også følge det samme prinsippet når det gjelder bevisstheten: Vi har en bevissthet jeg kaller her-og-nå bevisstheten som er vår normale, daglige bevissthet. Dette er en lokal, individuell bevissthets-enhet. Et nivå bakenfor denne finnes det, i hver av oss, en annen bevissthet, en tankeprosess som observerer og kommenterer det som skjer med oss til enhver tid. Bakenfor denne igjen finnes en tredje grad av bevissthet som følger med på de to første og sender beskjeder til nr. 2-bevisstheten. Og bakenfor den igjen finnes en ny grad av bevissthet som observerer de andre. Jo lenger bak, eller jo lenger opp, vi går, desto klokere og mer fredfull blir bevisstheten fordi den utvider seg og ser mer og mer av 'det større bildet'. I det høyeste bevissthetsnivået, møtes vi alle sammen, i en enhet. Når vi har kontakt med denne bevisstheten opplever vi at det ikke er noen ting som skiller deg og meg og alt rundt oss. Vi kjenner inni oss, erkjenner, at vi er en liten lokal del av et gedigent system. Jeg kaller denne bevisstheten 'the universal One'. Vi kan tenke oss at denne bevisstheten sitter et eller annet sted, betrakter det som skjer og sier: Tenke seg til, jeg har delt meg selv opp i alle disse små bitene, men de skjønner ikke at de er meg! Hvordan kan jeg få dem til å skjønne dette? Jeg må gi dem noen hint...

- Mener du at hvis vi begynner å se oss selv på denne måten så vil vi etterhvert få tilgang på flere bevissthetsnivåer?

- Store åndelige læremestre har trent seg opp til å være i en av de høyere bevissthetsnivåene konstant, Jesus, Muhammed, Moses og andre. Det gjelder ikke meg. Vi som er mer normale kan ha kontakt med de høyere bevissthetsnivåene i korte eller lengre glimt. For eksempel når vi mediterer. Eller når vi plutselig opplever en dyp erkjennelse, et glimt av noe ubeskrivelig og unikt. Da kjennes det som om dagliglivsmuren plutselig sprekker, og vi kikker inn i noe annet. Noe fantastisk. Aha. Nå har jeg det. Nå skjønner jeg. Alt henger sammen. I en enhet. Og i neste øyeblikk lukker sprekken seg, og vi er tilbake der vi var. De heldige er dem som greier å stikke et ben eller en arm inn i sprekken slik at den ikke lukker seg helt. Jeg tror det er dette som har skjedd med meg i samtale med Gud. 80 prosent av meg er fortsatt på denne dagligdagse siden, mens 20% er innenfor.

- Hvordan har samtale med Gud og suksessen med bøkene preget ditt eget liv?

- Egentlig har mitt privatliv lite å gjøre med det som har skjedd med bøkene. Men for å si det kort så er det klart at mitt liv har forandret seg totalt. Jeg føler meg mye roligere, tryggere, mer oppmerksom på alt omkring meg og mer i kontakt med kjærligheten. Bortsett fra når jeg ikke føler det, eller når jeg ikke tror på det. Folk tror kanskje jeg er spesiell, men, hånden på hjertet, jeg er virkelig mye likere alle andre mennesker enn mange tror. De som kjenner meg vet at jeg er helt alminnelig. Jeg går ikke på vannet. Det som er annerledes er at jeg ikke sitter fast i de gamle idéene så ofte som jeg gjorde tidligere.

- Så hvis jeg skulle prøve å ha en himmelsk samtale, en samtale med Gud, så er den første tanken min: men jeg må jo være litt spesiell for å ha en samtale med Gud...

- Og det er nettopp det du er. Alle er spesielle. Det er jo hele poenget. De fleste skjønner ikke dette. Derfor tror folk flest at alle andre er spesielle, men ikke de selv. Jesus sa det også; hvorfor er dere så overrasket? Dette og mye annet skal dere også gjøre.

Smerte fremfor ansvar

- I bøkene finnes ikke bare nye idéer, men også mange råd til hvordan vi skal kunne leve et liv i større glede. Hva er de største hindringene?

- Jeg ville gitt hva som helst hvis jeg kunne få folk til å gi opp sin smerte og lidelse. Men de gjør det ikke. Mange klynger seg derimot til sine lidelser og tragedier; 'ikke ta fra meg min sorg, skyld, frykt, min frustrasjon...' Hvis noen tar fra dem deres smerte blir de ansvarlige for sitt eget liv og sin omverden. De foretrekker å være der istedet for å ta et skritt videre.

- Det minner meg om det å vokse opp...

- Javisst, det er nettopp det det handler om. Noen vokser aldri opp. På enkelte områder, for eksempel iskremspising, vokser jeg heller ikke opp. Det viktigste er imidlertid at vi ikke lar mangelen på ansvar ødelegge livet vårt, ødelegge den vi egentlig er. Det gjør jeg ikke lenger. Men mange gjør det. Halvparten av de hundre deltakerne jeg hadde på kurs i helgen var fortapt i sin egen skyld, smerte, lidelse som lå langt tilbake i tiden. Mange tror de ikke kan gjøre noe med situasjonen. De vet rett og slett ikke hvem de er. De vet ikke at de er et direkte uttrykk for en guddommelig skaperkraft og aner ikke at de skaper sin egen virkelighet minutt for minutt.

- Er de derfor du har skrevet en ny bok nå med tittelen 'Lykkeligere enn Gud' (Happier than God)?

- Ja, den forteller hvordan et helt alminnelig, jordnært menneske kan 'samarbeide' direkte med det guddommelige og slik forvandle sitt ordinære liv til et ekstraordinært liv. Det er en bok om hvordan vi kan være Guds aller nærmeste 'partnere'. Boken trekker det beste ut av bokserien 'Conversations with God' på 10 bøker og presenterer et 17-trinns arbeidsprogram med praktiske verktøy og konkrete råd.

- Vet du hvor mange av dine lesere som greier å følge dine råd og endre sitt liv til det bedre?

- Noen skjønner poenget allerede etter bok nummer én. Andre trenger lengre tid. Når jeg opplever at deltakere etter tre dagers workshop fortsatt stiller de samme spørsmål de stilte første dag, kan jeg bli motløs. Men jeg vet at mange blir dypt berørt. Og kanskje 20-30 prosent gjør en forandring til det bedre. Det er jo ganske mange.

Neale Donald Walsch kommer til Bergen i september 2009.

Artikkelforfatter Kristin Flood og Neale Donald Walsch.

Kristin Flood holder regelmessig skrivekurs i Norge, foruten stillhetsretreater og temareiser blant annet til Venezia og andre steder i Nord-Italia, foruten til Sahara.

<http://www.nealedonaldwalsch.com>

<http://www.cwg.org>

<http://www.kristinflood.com>